Γράμμα προς υποψήφιο αυτόχειρα.... (Από τον συμπατριώτη σου Γεράσιμο Γ. Γερολυμάτο)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 26 Ιουνίου, 2012

Φίλε και φίλη. Απευθύνομαι σε εσένα που ακόμη ζεις και με διαβάζεις, διότι δυστυχώς τους άλλους δεν τους πρόλαβα. Μάθαινα και εγώ, όπως και εσύ, για τις καθημερινές αυτοκτονίες, αλλά πέρα από την λύπη, που προσωπικά αισθανόμουν για τους αυτόχειρες και για τους οικείους τους, δεν έκανα κάτι άλλο. Έλεγα, εντάξει, θα σταματήσει το κακό. Ήταν απλώς οι αδύναμοι κρίκοι, και όλα αυτά, που λέει κανείς σε παρόμοιες δυσάρεστες στιγμές, πιο πολύ, όμως, για να πείσει τον εαυτό του.

Όμως τώρα, το πράγμα έχει ξεφύγει του «φυσιολογικού». Εξελίσσεται σε επιδημία άρνησης και πλήρους αυτοακύρωσης της κοινωνίας και κάθε ενός μέλους της! Πέρα, ωστόσο, από γενικούς αφορισμούς και οργισμένα μηνύματα, δεν είδα κάπου να έχει δημοσιευτεί μια ανοιχτή έκκληση αποτροπής και προσωπικής επικοινωνίας, προς τους ανώνυμους και εν δυνάμει αυτόχειρες Έλληνες.

Μόνο παράθεση αριθμών και περιγραφές περιπτώσεων. Είναι δύσκολο το θέμα και άχαρο, λίγοι θα ήθελαν να ασχοληθούν με αυτό. Διαποτίζει τη διάθεση αρνητικά, αρρωσταίνει ακόμη και ο γράφων. Ωστόσο, το σημερινό τελευταίο περιστατικό, με έπεισε ότι πρέπει επιτέλους κάτι να κάνω, για όλους τους υποψήφιους αυτόχειρες. Δε δύναμαι, φυσικά, να κάνω κάτι άλλο, εκτός από το να σου στείλω ένα γράμμα, μέσω του διαδικτύου, σε κάποιο μπλογκ που ίσως διαβάζεις.

Δεν θα σου γράψω όμως, για όλα αυτά, που θα περίμενες να ακούσεις. Τα λυπητερά κάπως λόγια και συμπάθεια γεμάτα, ώστε να σε πείσω να μην το επιχειρήσεις! Όχι! Τι να σου πω, δηλαδή; Για το πόσο όμορφη είναι η ζωή; Ή για τα καλά της ζωής, που δεν έχεις; Γιατί αν τα είχες, δεν θα ήθελες, φυσικά, να αυτοκτονήσεις! Ή κάνω λάθος; Μήπως ήσουν ευτυχής και ξαφνικά τρελάθηκες; Όχι, βέβαια! Περνάς πολύ άσχημα και το γνωρίζω. Έχει ανατραπεί η ζωή σου, χάθηκαν οι ανέσεις και οι επιλογές σου, στην χειρότερη περίπτωση, σου λείπουν ακόμη και τα αναγκαία. Και λοιπόν; Δεν θα έπρεπε καν να βάζεις, το αναγκαστικό δίλλημα επιλογής, ανάμεσα στο βέβαιο θάνατο από τον πιθανό. Σαν να λέει κάποιος, στον εαυτό του: «πεθαίνω από τώρα, για να μην πεθάνω μετά!». Μακάβρια και ολέθρια συλλογιστική! Δεν είναι

στο χέρι κανενός να σε κάνει να υποκύψεις, μόνο ο εαυτός σου!

Ξέρω, ότι δε μπορείς να σκεφτείς σωστά. Πρέπει όμως, να καταλάβεις και εσύ, ότι έτσι είναι, και να ζητήσεις βοήθεια από έναν φίλο, από ένα συνάνθρωπο, που θα σε συγκρατήσει από τον ολέθριο κατήφορο που κατεβαίνεις με φόρα. Να απλώσεις το χέρι, να κρατηθείς. Εμένα που σου γράφω, ίσως να με θεωρείς πως είμαι κάπως καλύτερα από εσένα, ή από ό,τι, τέλος πάντων, αποτελεί για εσένα την έσχατη κατάπτωση. Αν και νομίζω, περί αυτού, τα όρια είναι σχετικά. Ένας αισθάνεται ως κατάπτωση το γεγονός, ότι δεν έχει ούτε για να φάει, ενώ ένας άλλος, το ότι δε μπορεί πλέον να αγοράζει Αρμάνι. Εγώ, λοιπόν, είμαι βουλιαγμένος μέχρι το λαιμό, εσύ μέχρι τα ρουθούνια, ο τρίτος έχει ήδη καλυφθεί έως το κεφάλι και ένας τέταρτος ήδη αρχίζει να βουλιάζει. Όλοι, μέσα στο ίδιο καζάνι βράζουμε! Αδελφοί, μια κοινωνία είμαστε, ένα Έθνος!

Έχεις αμφιβολία, ότι υπάρχουν άνθρωποι που τραβάνε χειρότερα από εσένα; Και όμως, η ζωή φαίνεται σε αυτούς πιο σημαντική από την οποιαδήποτε υλική υστέρηση. Ή μήπως νομίζεις, ότι είσαι εσύ, ο αθλιότερος των ανθρώπων και πως σου αξίζει μόνο ο θάνατος; Οι αληθινοί άθλιοι, από την άλλη, και οι πραγματικά υπεύθυνοι για την κατάσταση που περιήρθες, δε θα δώσουν πεντάρα τσακιστή για σένα, αν θα ζήσεις ή αν θα πεθάνεις. Κάνε τους τη χάρη, λοιπόν, να σε εξαφανίσουν! Σκέψου, πως κάποιος άλλος, θα προτιμούσε να του κόψουν το ένα πόδι ή και τα δύο, προκειμένου να ζήσει και έχω προσωπική εμπειρία από φίλο. Αυτοί, είναι τουλάχιστον ελεύθεροι μέσα στη μόνιμη δυστυχία τους, να αναζητήσουν την ελπίδα. Εσύ, όμως, είσαι υπόδουλος στην τυραννική σκέψη της δυστυχίας σου. Αυτής, που σε κάνει να νιώθεις όλο και πιο δυστυχισμένος και άξιο κάθε λύπησης. Διότι, αυτός, που αφαιρεί την ζωή του στερείται και κάθε αξιοπρέπειας. Της αξιοπρέπειας που δίνει στον άνθρωπο η θέληση για αγώνα, υπό οποιεσδήποτε συνθήκες. Ποια αξιοπρέπεια διαθέτει ο παραιτηθείς και ο ηττημένος; Καμία! Μετάτρεψε, λοιπόν, τον αυτο-οίκτο σου σε οργή και εξωτερικεύσε τον στις αιτίες των προβλημάτων! Μην επαναλαμβάνεις την άσχημη σκέψη, που μεταβάλλεται σε έμμονη ιδέα μέσα στο μυαλό σου. Ξερίζωσε την από την αρχή κιόλας. Δεν είναι δική σου, ελευθερώσου από αυτήν!

Θα σου γράψω, τώρα, για όλα αυτά που ταιριάζουν στην περίπτωση σου, και σου ζητώ συγνώμη για την αυστηρότητα μου. Όμως, δεν έχω σκοπό, ούτε να σε παραμυθιάσω, ούτε να σε καλοπιάσω με συναισθηματισμούς. Και θα σου πω

καταρχήν για την απιστία σου, που είναι ο βασικός λόγος που σε έχουν καταβάλλει τα προβλήματα. Αφού δε πιστεύεις σε τίποτα, γιατί θα μπορούσες να ελπίζεις σε κάτι; Απλά, δεν ελπίζεις σε τίποτα, επειδή δεν πιστεύεις σε τίποτα και για αυτό, θέλεις τώρα να πηδήξεις από το μπαλκόνι. Δεν σου είπαν ποτέ, ότι η ελπίδα είναι παιδί της πίστης; Εσύ, όμως, πιστεύεις, αλλά όχι εκεί που θα έπρεπε. Πιστεύεις σε αυτά που είχες και έχασες, στον Μαμωνά, και στην οικονομική καταξίωση, και όχι σε αυτό που θα έπρεπε να είσαι! Διότι, αν το καλοσκεφτείς, θα δεις, ότι πρώτα ήταν που έχασες την επαφή με την ψυχή σου, και τώρα είναι, που είσαι έτοιμος να χάσεις και την ζωή σου. Με στόμα ορθάνοιχτο σε περιμένει τώρα, όχι μόνο η δυστυχία, αλλά και η κόλαση η ίδια, που σου προετοίμασαν εκείνοι, που έντεχνα τώρα σε σπρώχνουν.

Γιατί η πίστη, είναι ανώτερη ακόμη και από την ζωή την ίδια. Και όπου πίστη, εσύ βάλε ό,τι θέλεις, δε δογματίζω, αν και έχω γνώμη για αυτό και την λέω. Βάλε Θεό, αν θες, ιδέα, πατρίδα, πρόσωπο. Αμέτρητοι άνθρωποι μαρτύρησαν και έδωσαν τη ζωή τους για την πίστη τους στο Θεό. Άλλοι, σκοτώθηκαν στους κοινωνικούς και στους εθνικούς αγώνες, για την πίστη τους σε μια ιδέα. Μάνα θυσίασε τη ζωή για το παιδί της. Εσύ, όμως, σκέφτεσαι να την χαραμίσεις για το τίποτα. Να πας τζάμπα! Για ένα μνημόνιο, για ένα τσούρμο πολιτικά αθύρματα, ακόμη και για το ενδεχόμενο να χάσεις ένα σπίτι. Ξεχνάς το εφήμερο των ανθρώπινων πραγμάτων και πως τα μνημόνια και οι δωσίλογοι πολιτικοί, έρχονται και παρέρχονται, όπως η άνοιξη και ο χειμώνας. Εσύ όμως, θα έχεις φύγει για το τίποτα και για πάντα!

Πετάς τη ζωή σου σα να ήταν σκουπίδι, γιατί σε έμαθαν να τη βιώνεις φτηνά και γιατί κανείς δε σου μίλησε για την πολυτιμότητα της. Είμαι βέβαιος, ότι ανάμεσα στους 2100 έως σήμερα αυτόχειρες, δεν θα βρεις, ούτε έναν, αληθινά χριστιανό ορθόδοξο. Αυτοί, έχουν «αντισώματα», έχουν την πίστη τους στην πρόνοια του Θεού. Υποφέρουν και υπομένουν ευέλπιδα. Διότι τους δίνει, συν τα άλλα καλά, και τη θέληση για την «χείρα κίνει». Εσύ όμως, περιφρονείς τον Θεό. Εγωιστής και αλαζόνας μέχρι τέλους, σαν και αυτόν, που σε έχει καβαλήσει και σε οδηγεί...σαν την καλή χαρά. θέλεις να φορτωθείς μόνος σου όλο το βάρος της δυστυχίας. Ο ίδιος κατήγορος του εαυτού σου, βγάζεις απόφαση καταδικαστική και του καταλογίζεις ευθύνες, που κανονικά θα έπρεπε να ζητάς από άλλους. Δεν του ζήτησες να σε βοηθήσει, να σηκώσεις το βάρος και απλά το βάρος αυτό σε συντρίβει.

Διότι αυτό, που ίσως εσύ να θεωρείς αξιοπρέπεια, εγώ το ονομάζω εγωισμό, κακή

αντίληψη περί προσωπικής τιμής και αντικοινωνική συμπεριφορά. Εντάξει, δεν λογαριάζεις καθόλου τον εαυτό σου, την κοπανάς και φεύγεις από τα προβλήματα! Δεν λογαριάζεις, όμως, ούτε τα παιδιά σου, ούτε το σύντροφο σου, τους συγγενείς σου, τους φίλους σου, που τους βυθίζεις σε ανείπωτο πένθος, συν τα άλυτα προβλήματα που τους κληρονομείς. Χειρότερα τα κάνεις όλα. Δεν λογαριάζεις ακόμη, ούτε και όλους εμάς, τους συμπατριώτες σου, στους οποίους γίνεσαι κακό παράδειγμα δειλίας, παραίτησης και υποταγής. Σου φαίνονται σκληρά αυτά που σου γράφω; Αν μπορούσες να ξέρεις, πόσοι Έλληνες θα κλάψουν για σένα, και ας μη σε γνωρίζουν, θα άλλαζες γνώμη. Γιατί έχω δει ψυχούλες να κλαίνε, για τους άγνωστους αυτόχειρες σαν εσένα, και να στενοχωριούνται, σα να επρόκειτο για δικούς τους συγγενείς. Γιατί υπάρχει ακόμη ανθρωπιά ανάμεσα στους Έλληνες, δε γίναμε όλοι υπολογιστικά ανθρωπάκια.

Όλοι κρατιόμαστε μεταξύ μας σε μια εθνική αλυσίδα 10 εκατομμυρίων ανθρώπων. Μην αφήνεις το χέρι που σε κρατάει. Δεν είσαι μόνος! Όταν χάνεται ένας Έλληνας, όλοι πονούμε, όλοι ματώνουμε. Είμαστε ο ένας κομμάτι των άλλων. Η ταύτιση είναι μέρος της κοινής ανθρώπινης ιδιότητας. Η θλίψη όπως και το γέλιο είναι μεταδοτικά. Η αυτοχειρία κάθε ανθρώπου, είναι μια ανθρώπινη τραγωδία, αλλά η αυτοχειρία ειδικά νέων ανθρώπων, αποτελεί αδίκημα λιποταξίας εν καιρώ πολέμου! Είναι σα να μας λες: «Παιδιά, εγώ φεύγω, δεν αντέχω άλλο, βγάλτε τα πέρα εσείς!». Στερείς τα δυνατά σου μπράτσα από τον κοινό μας αγώνα, τις σκέψεις σου, τις πολύτιμες γνώσεις σου. Όλα όσα θα μπορούσες να προσφέρεις με τη μοναδικότητα σου στη συνολική αντίσταση απέναντι στους εχθρούς του Έθνους μας. Η θέληση να είσαι χρήσιμος με την ζωή σου και όχι άχρηστος με τον θάνατο σου. Μόνο σε αυτό διαφέρεις από τους άλλους, που εγκαταλείπουν την Ελλάδα, καθώς το πλοίο τώρα μπάζει νερά...

Αυτά είχα να σου πω. Δεν ξέρω, αν σε έπεισα τελικά να μην πηδήξεις από το μπαλκόνι, ή να μην κρεμαστείς σαν τον Ιούδα, αλλά εδώ που φτάσαμε, το να θέλει κανείς να συνεχίζει να ζει, είναι από μόνο του μια πράξη αντίστασης.

Όταν καταφέρει αυτό, θα είναι σε θέση μετά να κάνει και τα υπόλοιπα...

(Πηγή: peritexnisologos.blogspot.gr)